

EEN KERSTFEEST

door A. Hamaker-Willink

„**E**ER ik toch zo'n lam vak koos," zei Peter grimmig, terwijl hij de kaarsjes in de houder stak.

„Nou," gaf Let hartgrondig toe, „'t is het naaste werk van de hele wereld." En zelfs Lieske zette mee in: „Bah, dokter, wat is daar nou aan!"

„Net als je 't zelf eens fijn kan hebben," begon Peter weer, „dan gaat de bel en of je maar gauw wil komen!"

„Nou!" riepen Let en Lieske tegelijk en ze trokken ook tegelijk aan een wat scheef hangend slingertje in de Kerstboom. Ze trokken ieder juist aan de andere kant, zo driftig, dat het glanzende snoertje in tweeën ging.

„Hè, suffert!" riep Peter kwaad.

„Doe niet zo wild," zei Let tegen Lieske, maar Lieske schreeuwde verontwaardigd, dat het gemeen was, want ze deden het allebei. Let net zo goed. Toen kwam Moeder tussen beiden en vroeg voorzichtig of ze eigenlijk wel in de juiste stemming waren om de Kerstboom klaar te maken. Eerst gaven ze geen van drieën antwoord. Moeder vroeg zo dikwijls van die dingen, waar je niet veel op zeggen kon.

„Ons Kerstfeest is nou toch al mislukt," pruttelde Let en Peter vroeg of Moeder het dan niet lam vond, dat Vader weer weggeroepen was, net nu ze zo fijn Kerstmis zouden vieren.

„Natuurlijk," zei Moeder, „het is voor mij net zo goed een teleurstelling, maar je moet bedenken, dat een mens, die om den dokter roept, in nood zit en helemaal geen Kerstfeest viert. Wij kunnen Vader straks weer gezellig ontvangen. We zullen de lichtjes vast aan steken en zorgen, dat het warm en prettig is in de kamer. We zullen hem opwachten met de thee"

„En met het lekkers," vulde Lieske aan.

„En met het Kerstverhaal natuurlijk," zei Let.

„Juist," zei Moeder, „ons Kerstfeest wordt dus alleen maar uitgesteld, maar iemand die pijn heeft, of in angst zit, of verdrietig is, die viert niet veel, zelfs al zou daar een Kerstboom met honderd lichtjes zijn."

„Nou ja," zei Peter en dat zei hij altijd als hij niets beters wist, „nou ja," en hij schopte zachtjes, maar toch nog boos, tegen de Kerstboom. De Kerstboom schudde en trilde een beetje en een Kerstklokje tinkelde even met een fijn zilver geluidje.

„Je hebt zelf gezegd, Peter," ging Moeder door, „dat je zo'n Kerstfeest als je verleden jaar bij Ferdinand mee maakte, verschrikkelijk vond en Ferdinand's Vader was toch wel thuis."

„Nou ja," riep Peter, „maar Moeder, dat was geen Kerstfeest. Daar was wel een reuze boom met cadeautjes, maar verder hebben ze de hele avond gesjoelbakt en lawaai gemaakt. En Ferdinand's Moeder zat te lezen en toen moest z'n Vader maar voor zich zelf een kopje thee in schenken."

„Nou juist," zei Moeder, „'t zat hem dus heus niet alleen in de boom, want

die was er en Ferdinand's Vader was er ook, maar 't was de stemming, die niet van Kerstmis was. Als Vader straks thuis komt, dan vindt hij een kleine boom, niet eens met cadeautjes, maar met een boel gezelligheid."

„En ik schenk thee voor hem in," riep Let blij.

„En ik geef van de Kerstkrans, hè Moeder?" zei Lieske, terwijl ze met een voorzichtig vingertje over de rode vruchtjes wreef.

Toen schoven ze de stoelen om het warme kachelkje en zelfs Peter kwam weer helemaal in z'n him, toen Moeder voorstelde, of hij dan straks de kaarsen van de Kerstboom wilde aansteken.

Zo werd het Kerstfeest toch weer goed.

Maar toen werd er gebeld.

„O jakkes, nóg een boodschap om Vader," kermde Peter dadelijk weer in de put. Maar 't was geen boodschap voor Vader.

't Was maar een boodschap voor Moeder.

De wijkzuster kwam binnen, druipend van de regen en door en door koud.

„Mens-lief," riep Moeder, „kom gauw binnen en warm je eens lekker bij het vuur. Let, gauw thee en Lieske, je krans . . .", maar de zuster wuifde afwerend met haar hand.

„Ik heb helemaal geen tijd, want ik kom met een boodschap van dokter," en toen vertelde ze, dat Vader haar gestuurd had om hulp te halen.

De kinderen keken elkaar met wijd open ogen van schrik aan. Moest Moeder nu ook mee? Dat zou toch te erg zijn!

Maar zo erg was het niet. De zuster kwam alleen om wat kleertjes vragen, want in een klein huisje, achter op de hei, was een kindje geboren en er was geen wiegje, geen stuk kleren, geen huer in huis.

„Wat vreselijk," zei Moeder.

„Schandelijk!" viel Peter uit.

„Had die Moeder daar dan niet voor moeten zorgen?" vroeg Let bijna boos. Ze stonden allemaal rechtop en warm van verontwaardiging om de zuster heen.

Die zag er zo koud en klein uit en terwijl ze huiverend een paar stappen naar het vuur deed, zei ze: „'t Is zo'n triest geval. Het tiende kind geboren, de man in dienst en de Moeder heeft alle, alle moed verloren."

„Stel je voor, zo'n klein kindje als ons Arendje!" kraaide Lieske er schel tussen door. Maar toen ze dat gezegd had, dachten ze allemaal even in vertedering aan „ons Arendje", het kleine broertje, dat daar boven goed verzorgd, veilig en warm in z'n wiegje te slapen lag en dat brak alle boosheid in stukken.

„Net zo'n kindje?" vroeg Let verschrikt.

„Ja," knikte de zuster, „net zo een, alleen . . . niemand is er blij mee."

„O," kreunde Moeder, „dat is te erg," en in twee stappen was ze bij de deur en ze holde de trap op. En ze was in een ommezien weer terug met een arm vol kleertjes en doeken.

„Kunt U dat allemaal missen?" vroeg de zuster dankbaar, terwijl ze de hete thee slurpte, die Let haar ingeschonken had.

„Dat móét," zei Moeder, „maar ik weet nog niets te bedenken, om als wieg te gebruiken."

„O, dat komt straks wel," zei de zuster, terwijl ze de kleertjes in haar tas stopte, „al was het maar een oude mand of kist of zo." En toen ging ze gauw weer op de fiets door de regen en door de kou naar het kleine huis

op de hei. En de anderen begonnen aan hun Kerstfeest.

Ja, ze begonnen aan hun Kerstfeest.

Peter stak de kaarsen aan. Hij had nog nooit zulk moeilijk en gewichtig werk gedaan, maar het ging best. Let hielp Moeder met de thee-schenkerij en Lieske kon bijna niet wachten tot Moeder de Kerstkrans had aangesneden, want dan mocht ze presenteren. Het kacheltje snorde en de lichtjes verspreidden een zachte en warme glans in de kamer.

Later zongen ze de vele Kerstliedjes, die ze kenden en het kleine klokje boven in de boom klingelde met een fijn en hoog geluidje mee, heel zachtjes. Toen begon Moeder het Kerstverhaal te vertellen. De kinderen kenden het oude verhaal eigenlijk woord voor woord en toch bleef het altijd nieuw en ze luisterden met gespannen aandacht naar alles wat daar gebeurd was, eeuwen en eeuwen geleden in dat verre land. Hoe de oude Jozef met z'n jonge vrouw Maria ronddoelde in de nacht en zo bitter verlegen was om onderdak. Maar iedere herberg was bezet en Maria was zo moe en verlangde zo hevig om te kunnen rusten. Toen, eindelijk was daar een herbergier, die meelij had en vroeg of ze wellicht in de stal bij de dieren wilden overnachten. Dat wilden Jozef en Maria maar al te graag en Jozef spreidde in de stal een bed van stro voor zijn vrouw, die toen eindelijk rusten kon . . . En het was daar zo heerlijk warm en zo weldadig rustig in de stal bij de dieren. En toen is daar het wonder geschied en een kind geboren.

In de stal.

En ze hadden geen bed of wiegje voor het kindeke, maar ze wonden het in doeken en legden het in het warme hooi in een ruwe kribbe en ze dankten God voor de genade, die hun gewerd.

En toen kwamen de herders van het veld. Ze hadden de ster zien blinken en ze hadden de engel horen spreken, die zeide : „Vreest niet, want ik zeg U : — Daar is een Kind geboren in een stal te Bethlehem en Jezus is Zijn naam.” En ze kwamen in de stal en zagen daar het Kindeke in de kribbe, precies zoals de engel het gezegd had. En het licht van Jezus straalde hoog boven de wereld.

Zo was dat verhaal van dat kleine Kindje, geboren in een stal. Net zo'n kindje als hun Arendje was, die daar zo heerlijk verzorgd in z'n wiegje lag en waar ze allemaal zo heel veel van hielden.

Net zo'n kindje als dat stumpertje, dat daar geboren was in een hutje op de hei, waar niemand nog blij mee was en waar niemand voor gezorgd had. Een kindje, geboren op Kerstavond, op een donkere avond zonder sterren en er kwamen ook geen herders om het te begroeten

Maar er was wél een dokter, die zich over zijn Moeder boog en die trachtte haar moed in te spreken. En er was een zuster, die door de regen en de kou fietste met een tas vol kleine kleertjes.

En er was meer.

Er waren een Moeder en een paar kinderen, die geen vrede hadden met hun mooie Kerstfeest. Alles was mooi en gaaf, maar toch ging het niet.

Nee, zo ging het niet.

En ze schoven de stoelen aan kant en gingen aan het werk.

Peter sleepte van de zolder een oude kist. Die kon best opgelapt. Hij haalde de fles groene bijts, die hij zo zuinig voor z'n konijnenhok bewaard had, en maakte de kist mooi helder groen. De zusjes naaiden een bekleedsel

„Voorwaardelijk” heeft er op haar vorige rapport gestaan. Hebben vader en moeder dat toen wel goed begrepen? Zij staan met hun zorgen en werken zover van de schoolingen af, dat voelt ze best. En ze is immers overgegaan toen. Nee, vader en moeder verwachten dit zeker niet.

Na de Kerstvacantie zal ze teruggaan naar de vijfde klas. Ze groeit de laatste tijd uit al haar kleren, en daar in de vijfde zitten nog zulke kleintjes. Ze zal groot worden, net als vader. „En met net zulke flinke handen aan het lijf,” heeft ze laatst moeder horen zeggen tegen de boerinne. Moeder was toen trots op haar. Zal moeder nu nog ooit trots op haar kunnen zijn?

Op een avond niet lang geleden is vaders boer gekomen. Met Mei trouwt Jikke, de oudste dochter van den boer en dan zal er dus één minder zijn op de boerenplaats. Of moeder na Mei 's morgens en 's avonds kan komen melken en bussen boenen heeft de boer gevraagd. Vader en moeder hebben elkaar eens aangekeken en ze hebben eerst niet recht kunnen besluiten. Toen heeft moeder de punt er afgebeten. Nee boer, dat zal wel niet kunnen. Wie zou er zolang op de kleine pop moeten passen? Ik heb er anders wel zin in, 't zou een mooie instrooing zijn in de huishouding, als ik er wat bij verdiende. De magen van de kinderen worden elk jaar groter. En het meel en de rijst zijn allebei weer een cent duurder geworden, dat is haar straks niet ontgaan bij oude Wijke.

Wat zullen vader en moeder zeggen?

De bui is nu op het ergst. Hij spaart niets. Voorover lopen helpt niet meer, de hagelstenen kunnen de onbedekte gezichten wel vinden. Zij striemen door de kousen heen en ook dat doet erg pijn. Anke voelt het ineens, op hetzelfde ogenblik, dat Jelle een harde schreeuw geeft. „Anke!” Hij kan het niet meer uithouden, o, o, zijn hoofd gaat stuk, er zit vast geen vel meer op.

Anke draait zich snel om. Och, daar staat Jelle, wel tien meter achter haar, midden in storm en hagel, met de handjes voor z'n gezicht. Een arm, verlaten klein kereltje, dat geen raad meer weet. Och, och, daar heeft ze Jelle helemaal vergeten in het noodweer. Ze heeft alleen maar aan het ongelukkige rapport gedacht, hoe is het mogelijk.

In een sprong is ze bij hem. Ze trekt hem mee achter het hek van een weiland. 't Is een open hek en 't geeft niet veel beschutting. Maar ze hurkt er achter neer met de rug er tegen en trekt Jelle tegen zich aan. Ze maakt haar mantel los en stopt zijn hoofdje er onder. Zo, nu kan de hagel hem geen pijn meer doen. De bui raast over hen heen. Vreemd, nu schijnt ineens het verdriet van straks ver weg te gaan. Nu het kleine broertje veilig en o zo gelukkig, omdat Anke hem helpen wil, zich tegen haar aandrukt, nu komt er zo'n warm gevoel in Anke. Er schiet haar een versje te binnen, dat ze hebben geleerd net toen Jelle op school kwam. Ze zou het nu wel willen zingen.

Moet ge mee naar schole,
Dwars door weer en wind,
Kom dan stil gescholen
Onder dien mantel, kind.
Broederke mijn
Laat mij uw moederke zijn.*)

*) Klein Moederke — René de Clercq.

Ze waren zo druk bezig, dat niemand merkte hoe laat het was, veel later dan op gewone Kerstavonden. En ze waren zo ijverig bezig, dat niemand voelde hoe moe hij was.

En toen kwam Vader thuis.

Maar ze zagen hem nauwelijks, want ze liepen allemaal heen en weer en werkten. Vader kroop huiverig in een van de bij elkaar geschoven stoelen en warmde zich een beetje aan het vuur. Hij keek naar de rommel op de vloer en stapte toen over de spullen naar de theetafel, waar hij zich zelf een kopje thee inschonk. De thee was niet zo héél warm meer en hij vergat van de kerstkrans te nemen

Andere jaren had hij wel anders Kerstmis gevierd. Toen straalde de boom en gezang klonk door de kamers. Nu waren de kaarsjes uitgebrand, geen lovertje glansde, geen sterretje blonk

Was hij teleurgesteld over die thuiskomst, die hij zich zo heel anders had voorgesteld ?

Was zó Kerstmis ?

Vermoeid hing hij achterover in z'n stoel, z'n voeten ver naar voren gestrekt om ze een beetje te warmen aan de kachel. Maar hij zag er innig voldaan uit.

Ja, zó was Kerstmis, want er straalde wel geen Kerstlicht van de kaarsen dit keer, maar het brandde in hun aller harten en gaf hun wonderlijke Kerstfeest glans en gloed !

De Kerstboom

Het groene boompje staat er weer
Net als verleden jaar.
En op de takken ligt een waas
Van ragfijn eng'lenhaar.

De grote zilveren schitterster
Prijkt hoven in de top.
De gouden bal daar aan die tak
Vangt flikkerlichtjes op.

Die mooie noot heb ik verguld,
Ik vond hem in de tuin.
Het engeltje, met vleugeltjes,
Blaast blij op de bazuin.

Op de piano in den hoek
Staat de muziek al klaar
Straks zingen wij met Moeder weer
Net als verleden jaar.

D. A. Cr.-S.